

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1236/2018
11.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Снежана Цемовић, адвокат из ..., против туженог „Аутопревоз“ АД Чачак, чији је пуномоћник Љубица Мићовић, адвокат из ..., ради накнаде трошкова за време проведено на службеном путу у земљи, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 71/17 од 10.10.2017. године, у седници одржаној 11.06.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 71/17 од 10.10.2017. године, као изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 71/17 од 10.10.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Чачку П1 291/15 од 18.10.2016. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име разлике између припадајуће и исплаћене накнаде трошкова за обављена службена путовања у земљи за период од 01.09.2008. године до 01.09.2011. године појединачне месечне износе, са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 330.768,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 71/17 од 10.10.2017. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда тако што је делимично усвојен захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати на име разлике између припадајуће и неисплаћене накнаде трошкова за обављена службена путовања у земљи за период од 01.09.2008. године до 01.06.2011. године појединачне месечне износе, са законском затезном каматом у висини и на начин ближе одређен овим ставом изреке, док је за вишак захтева тужиоца од досуђених износа овом пресудом до потраживаних и досуђених по наведеном основу првостепеном пресудом захтев одбијен, као неоснован. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 215.718,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. став 1. ЗПП.

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступу - ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд није прихватио предлог туженог за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП, будући да су питања на која се указује као спорна, везана за конкретну чињеничну подлогу и решење спорног односа странака. Побижана другостепена пресуда, којом је одлучено о захтеву тужиоца за исплату разлике између припадајуће накнаде трошкова за службена путовања у земљи и исплаћене накнаде за период од 01.02.2009. године до 01.06.2011. године, у складу са правним ставом овог суда, а приложене одлуке апелационог суда нису доказ о неуједначеној судској пракси.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија је дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 08.09.2011. године, а вредност предмета спора побијаног дела је 212.619,89 динара.

С обзиром да је вредност побијаног дела правноснажне пресуде очигледно испод 40.000 евра у динарској противвредности, то је изјављена ревизија недозвољена.

Имајући у виду напред наведено, на основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић